

tioner, at den, der vil benytte et Udlæg til at bevare reel Sikkerhed for sin Fordring, er nødt til at lade Udlægsforretningen tinglæse. For saa vidt angaar Udlæg i Skib eller Skibspart, gælder ikke blot paa den ene Side Reglen i Konkurslovens § 158, men Nødvendigheden af Registrering rækker her endnu videre end Kravet om Tinglæsning ved Udlæg i fast Ejendom, se Registreringslov 1ste April 1892 § 49.

Bestemmelsen i Paragraffens tredje Stykke gentager kun, for Tydeligheds Skyld, angaaende Grundbryder, hvad der med Hensyn til den nugældende Regel i D. L. 5—14—4 er udtalt i flere Højesteretsdomme.

Det er fundet ufornuddet i Lovforslaget at optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at Fordringshaveren ikke ved at unblade Paataale inden den satte Tid taber den Ret, som han maatte have vundet til at afforte Fordringens Beløb i, hvad han paa sin Side er bleven den anden Part skyldig. Dette, der antages at være nugældende Ret, tør forudsættes ogsaa, uden udtrykkelig Udtalelse, at ville blive antaget under den ny Lov. Det antages derfor ikke, at der her i Landet — saaledes som derimod den norske Komite, om end under Dissens, har antaget, at der er for Norges Vedkommende, se Komiteens Motiver S. 35—36 og Komiteudkastet § 1, andet Led — er nogen Trang til en udtrykkelig Regel i Loven om dette Forhold; og under disse Omstændigheder synes det at ville være mindre hensigtsmæssigt uden Nødvendighed at binde den omspurgte Sætning til en Formel, som maaste i Anvendelsen vil vise sig ufuldkommen.

§ 2

angives de Fordringer, for hvilke Forældelsesfristens normale Længde foreslaas sat til tyve Aar. Det er to forskellige Klasser af Fordringer, for hvilke denne Frist er foreslaaet bibeholdt. Den ene er Fordringer paa Banker — herunder indbefattet enhver, der ifølge Anmeldelse til Handelsregistret driver Bankvirksomhed — og Sparekasser i Anledning af Midler, som deri ere indsatte eller givne i Forvaring. Det kan vel overhovedet omtvistes, om det var nødvendigt for Fordringer af denne Art at sætte en legal Forældelsesfrist, jfr. Bemærkningerne nedenfor til Forslagets § 19. Men i ethvert Fald er det antaget nødvendigt, at denne Frist ikke sættes kortere end tyve Aar. Det følger med de her omhandlede Forholdsbestaaenhed, at Penge ofte indsættes i Sparekasser og Banker for at henstaa urørte paa lang og ubestemt Tid, og at Midlerne derefter tidt komme til at henstaa i mange Aar, uden at nogen

sørger for, at Renter blive tilskrevne fra Tid til anden. — I den tilsvarende Bestemmelse i det norske Udkast er ved Siden af Bank (der her indbefatter „Sparebanker“, svarende til vore Sparekasser) nævnt „offentlig Kasse“. De eneste offentlige Kasser, for hvis Vedkommende der her til Lands er Anledning til at opstille særlige Regler, ere formentlig Statskassen og Overformynderiet; men Fordringer paa dem i Anledning af der indsatte Midler ere ifølge Lovforslagets § 18 Nr. 3 i det hele undtagne fra dets Forskrifter.

Naar der under Nr. 1 nævnes Fordring i Anledning af Midler, som „ere givne i Forvaring“, følger det af den almindelige Bestemmelse, som i § 1 er givet af Lovforslagets Genstand, at Meningen hermed ikke er, at Krav paa Tilbagelevering af Effekter, der ere givne i Forvaring, skulde være Genstand for Forældelse i tyve Aar. Hvad der i saadanne Tilfælde vil rammes af Bestemmelsen i § 2, er alene den Pengesfordring, som, i Tilfælde af Effekterne maatte være forkomne, vil være traadt i Stedet for Kravet paa disses Udlevering. Ved Udtrykket „givne i Forvaring“ er tilfattet betegnet, ikke blot Overgivelse alene til Opbevaring, men ogsaa Overgivelse som Haandpant.

Den anden Klasse er Fordringer, hvis hele Indhold bestaar i, at Kreditor har Krav paa med visse Mellemtid i modtage en tilbagevendende Ydelse, dog herunder ikke medtaget det Tilfælde, at Ydelserne ere at betragte som Afdrag paa en Kapitalfordring (i hvilket Tilfælde Fordringen paa dem eller henholdsvis paa den hele Kapital, om denne maatte forfalde eller kunne opsiges under et, vil forældes i ti Aar efter de sædvanlige Realer). Fordringerne paa de enkelte forfaldne Ydelser ville efter Forslagets § 3 Nr. 2 være Genstand for Forældelse i tre Aar. At tilfælde Retten i dens Helhed, altsaa navnlig Retten til de fremtidigt forfaldende Ydelser, bliver Genstand for Forældelse, stemmer med, hvad der ved Domme er antaget at være gældende Ret*); og ligeledes med, hvad der er Regel vistnok efter de fleste fremmede Lovgivelser. De samme Grunde, som lede til at foreskrive en Forældelsesfrist for Fordringer, som gaa ud paa at udrede en Kapital en Gang for alle, synes ogsaa at maatte gøre det ved Fordringer af den heromhandlede Art. For nogle af de mest praktiske Arter af herhenhørende Fordringer, nemlig Pensioner af Statskassen og Livrenter tegnede i Statsansalten for Livsforsikring, findes ogsaa,

*) Se Landsloven samt Hof- og Stadsretsdomme i 3. U. I. S. 598 (1840), og IV. S. 529 (1843) og 1857 S. 906.